

bygning kan bære saadanne Vogne, men til dette Formaa's Fremme var det ikke nødvendigt at lade Ordene „Veje eller“ udgaa, og jeg tror, at det bør være Genstand for ny Overvejelse, om disse Ord skal udgaa. Det har nemlig den Følge, at saa har Amsraadene og Byraadene ikke nogen Adgang til at træffe Bestemmelse om, at særlig tunge Vogne ikke maa færdes paa Vejene. Ved Ændringsforslag Nr. 11 foreslaas det, at paa befærdede Strøg maa der ikke køres hurtigere, end Hensynet til Færdselens absolutte Sikkerhed tillader. Det er en Bestemmelse, hvis Affattelse lader meget tilbage at ønske som Grundlag for Domstolspaakendelse. Jeg kan ikke se rettere end, at naar der overhovedet er sket Skade, og denne Bestemmelse er gældende Lov, maa Domstolene altid dømme Automobilisten, for selve det, at der er sket Skade i Forbindelse med Automobilkørsel, viser, at den absolutte Sikkerhed for Færdselen ikke er blevet opretholdt, for ellers var der jo ingen Skade sket. Bestemmelsen vil i Praksis blive en Regel, som siger, at naar der paa befærdede Strøg sker en Skade i Forbindelse med Automobilkørsel, skal Automobilisten erstatte Skaden. Dette er dog vist for vidtgaaende. Jeg tror, at denne Bestemmelse maa affattes anderledes, medmindre naturligvis man vil forbyde Automobilkørsel paa befærdede Strøg her i Byen. Vi har vist alle følt et saadant Velbehag ved, at der ikke har kørt Automobiler her i Byen i længere Tid, at maaske den Tanke har kunnet opstaa hos en og anden, at det kunde være rart at faa denne Kørsel forbudt helt og holdent for bestandig. Men selv om denne Tanke lever i et og andet Sind for Øjeblikket, er det vel neppe det, man vil bestemme, og derfor tror jeg, at dette Punktum maa have en anden Affattelse. Jeg vil tillade mig at søge Forhandling med Udvalget desangaaende inden tredie Behandling, idet jeg haaber hos Udvalget at vinde Tilslutning for et Ændringsforslag paa dette Punkt.

Ved Ændringsforslag Nr. 12 foreslaas det at stryge Bestemmelsen om, at Kørehastigheden ikke kan kræves sat ned under 15 km i Timen. Det Ændringsforslag tror jeg ikke er heldigt. Forholdet er vist det, at hvis en Vogn er kommet ned paa en Hastighed af under 15 km i Timen, er den kommet til at køre saa langsomt, at Chaufføren ikke har noget virkeligt Herredømme over Maskinen. Der skal en vis Kraft i Bevægelsen til for at styre med Sikkerhed og standse hurtigt,

saa jeg tror, at man ved at foreskrive en saa minimal Kørehastighed, at den gaar ned under 15 km i Timen, kan tilvejebringe større Usikkerhed for Færdselen, og jeg vil derfor fraraade dette Ændringsforslags Vedtagelse paa det bestemteste. Da det imidlertid er stillet af hele Udvalget, maa jeg vente, at det bliver vedtaget her. Jeg vil dog inden tredie Behandling tillade mig at stille et Ændringsforslag.

Vi kommer saa til Ændringsforslaget under Nr. 13 til § 25, der foreskriver, at der skal gives Signal fra Automobilisten til andre vejfarende, for saa vidt Advarsel maa siges at være fornøden. Ændringsforslaget har ganske sikkert sit Ophav fra et bestemt Tilfælde, hvor der skete Skade for et Hestekøretøj, derved, at en Automobilist kørte udenom det uden at tude, og det hævdedes fra hans Side, at det var nødvendigt at tude i dette Tilfælde, da Kusken for Hestekøretøjet havde set Automobilen komme og ikke trængte til nogen Advarsel. Jeg tror imidlertid, at man tager fejl, naar man deraf drager den Slutning, at den vedkommende Automobilist ikke burde have været dømt, og at man nu skal indrette Lovgivningen saaledes, at man siger, at naar Advarsel i det enkelte Tilfælde er overflødig, skal Automobilisten være fri for Ansvar, naar han ikke har advaret. Jeg tror, at hvis man skal have Klarhed paa dette Punkt, maa man opretholde Bestemmelsen om, at det altid paahviler Automobilisten at give Signal, inden han kører udenom et Hestekøretøj. Hvis man ikke har den Regel, opstaa der alt for stor Usikkerhed, naar der i det enkelte Tilfælde skal føres Bevis for, at Advarsel var nødvendig, eller Bevis for, at den ikke var nødvendig. Man vil derved faa en uendelig Masse Processer i næsten hvert eneste Tilfælde, hvor der opstaa Skade ved, at Hestene for et Køretøj er blevet sky paa Grund af Automobilkørsel. Naar man vil undgaa urimelige Retstrætter i Anledning af saadanne Tilfælde, skal man opretholde den Bestemmelse, at det altid paahviler Chaufføren at tude, inden han kører udenom Hestekøretøjer. Det er en Regel, det er meget let at overholde for vedkommende Chauffør. Jeg tror derfor ikke, at man skal vedtage det herom stillede Ændringsforslag, men da det er stillet af hele Udvalget, maa jeg jo vente, at det bliver vedtaget, og jeg vil da tillade mig til tredie Behandling ogsaa at stille Ændringsforslag paa dette Punkt.

Det næste Ændringsforslag angaar Lygtetvangen. Jeg maa paa det bestem-